

MINISTER
KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Warszawa, 17 stycznia 2020 r.

DOZ-OAiK.650.1389.2019.AJ

Decyzja

Po rozpatrzeniu odwołania Wspólnoty Mieszkaniowej nr 34 przy ul. Mickiewicza 94, Wspólnoty Mieszkaniowej nr 35 przy ul. Mickiewicza 95 i Wspólnoty Mieszkaniowej nr 36 przy ul. Mickiewicza 96 w Nowym Dworze Mazowieckim, reprezentowanych przez pana Karola Podgórnego, z dnia 23 maja 2018 r. (data wpływu: 6 czerwca 2018 r.) od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 8 maja 2018 r., Nr 633/2018, znak: WD.5130.1.29.2014, wpisującej do rejestru zabytków nieruchomości województwa mazowieckiego historyczny zespół budowlany tzw. „białych bloków”, położony na terenie nieruchomości nr ewid. 32/3, 32/4 i 32/5 przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim – działając na podstawie art. 7 pkt 1, art. 9 ust. 1, art. 89 pkt 1, art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jedn. Dz. U. 2018 poz. 2067 ze zm.) oraz art. 17 pkt 2, art. 127 § 2 i art. 138 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2018 poz. 2096 ze zm.) –

orzekam:

- **uchylić zaskarżoną decyzję w następującej części rozstrzygnięcia: „niniejszym wpisem obejmuje się zespół budowlany, w skład którego wchodzi trzy budynki mieszkalne posadowione na działkach ewidencyjnych nr 32/3, 32/4, 32/5 w obrębie 0014” i w tym zakresie orzec:**
 - **niniejszym wpisem obejmuje się historyczny zespół budowlany, obejmujący trzy budynki mieszkalne wraz z terenem zespołu w granicach działek nr ewid. 32/3, 32/4 i 32/5 obr. 0014;**
- **utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w pozostałej części.**

Uzasadnienie

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, w dniu 14 października 2014 r. Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wpisu do rejestru zabytków historycznego zespołu budowlanego trzech budynków mieszkalnych (tzw. „białych bloków”), pochodzących z lat 30. XX w., położonych w Nowym Dworze Mazowieckim, przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96.

Decyzją z dnia 29 czerwca 2015 r., Nr 582/2015, Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków wpisał do rejestru zabytków „zespół budowlany trzech budynków mieszkalnych, tak zwanych «białych bloków», wzniesiony w 2 połowie lat 30-tych XX wieku, położony w Nowym Dworze Mazowieckim przy ul. Mickiewicza 94, 95, 96, gm. Nowy Dwór

Mazowiecki, pow. nowodworski”. Po rozpatrzeniu odwołania od tej decyzji Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, decyzją z dnia 30 października 2015 r., znak: DOZ-OAiK-660.884.2015.MP-2, uchylił tę decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, wskazując w uzasadnieniu, że należy precyzyjnie i jednoznacznie rozstrzygnąć, czy przedmiotem ochrony konserwatorskiej jest historyczny zespół budowlany (zdefiniowany w art. 3 pkt 13 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami), czy też trzy osobne dzieła architektury i budownictwa (art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c w związku z art. 3 pkt 2 ww. ustawy).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, decyzją z dnia 26 lutego 2016 r., Nr 249/2016, Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków ponownie wpisał do rejestru zabytków „zespół budowlany złożony z trzech budynków mieszkalnych, tak zwanych «białych bloków», wzniesiony w 2 połowie lat 30-tych XX wieku, położony w Nowym Dworze Mazowieckim przy ul. Mickiewicza 94, 95, 96”. Organ zaznaczył ponadto, że wpisem tym obejmuje się „zespół budowlany, w skład którego wchodzi trzy budynki mieszkalne posadowione na działkach ewidencyjnych nr 32/3, 32/4, 32/5 z obrębu 0014”. Po rozpatrzeniu odwołania od tej decyzji, decyzją z dnia 5 września 2016 r., znak: DOZ-OAiK.660.268.2016.MP, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Organ odwoławczy wskazał m.in., że choć organ pierwszej instancji konsekwentnie powołuje się w treści decyzji na zakres ochrony odpowiadający historycznemu zespołowi budowlanemu, o którym mowa w art. 3 pkt 13 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, to jednak w sentencji tej decyzji ponownie wskazał na objęcie ochroną konserwatorską wyłącznie trzech poszczególnych budynków, pomijając obszar zespołu budowlanego, na który składają się relacje przestrzenne pomiędzy budynkami oraz ich historyczne rozplanowanie. Co więcej, na załączniku graficznym oznaczono wyłącznie budynki, bez określenia granic zespołu budowlanego. Organ drugiej instancji podkreślił, że w przypadku podjęcia decyzji o wpisie do rejestru zabytków historycznego zespołu budowlanego, Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków zobowiązany jest uwzględnić wszystkie jego komponenty, zarówno w sentencji, jak i w załączniku graficznym wydanego orzeczenia.

Na skutek ponownego rozpatrzenia przedmiotowej sprawy Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków, decyzją z dnia 8 maja 2018 r., Nr 633/2018, znak: WD.5130.1.29.2014, **wpisał do rejestru zabytków nieruchomości województwa mazowieckiego historyczny zespół budowlany „złożony z trzech budynków mieszkalnych, tak zwanych «białych bloków», wzniesiony w 2. połowie lat 30. XX w., położony w Nowym Dworze Mazowieckim przy ul. Mickiewicza 94, 95, 96”.** W dalszej części sentencji decyzji wskazano, że „**niniejszym wpisem obejmuje się zespół budowlany, w skład którego wchodzi trzy budynki mieszkalne posadowione na działkach ewidencyjnych nr 32/3, 32/4, 32/5 w obrębie 0014”.** Integralną częścią tej decyzji jest załącznik graficzny „**na którym poszczególne budynki, współtworzące ww. zespół budowlany, oznaczono kolorem czerwonym, natomiast kolorem zielonym oznaczono granice występowania powyższego zespołu budowlanego – obszar obejmujący działki ewidencyjne nr 32/3, 32/4, 32/5 w obrębie 0014”.**

W uzasadnieniu ww. orzeczenia wskazano m.in., że przedmiotowy zespół trzech budynków mieszkalnych dla podoficerów Wojska Polskiego wzniesiony został według projektów arch. Bronisława Handelsmana-Targowskiego oraz inż. Jerzego Makowieckiego, w ramach rozbudowy założenia koszarowo-magazynowego Twierdzy Modlin, prowadzonej na potrzeby polskiego garnizonu. Historia powstania zespołu wiązała się z szeroko zakrojoną

akcją budowy mieszkań dla kadry wojskowej, realizowaną na obszarze Rzeczypospolitej za pośrednictwem Funduszu Kwaterunku Wojskowego w okresie dwudziestolecia międzywojennego. Jak zaznaczono, w tamtym czasie na terenie Nowego Dworu Mazowieckiego powstało kilka tego typu obiektów mieszkalnych, jednakże w przeciwieństwie do pozostałych, tzw. „białe bloki” stanowią odrębne i jednolite pod względem architektonicznym założenie przestrzenne.

Organ pierwszej instancji omówił charakterystyczne cechy architektoniczne i przestrzenne zabytku, wskazując, iż przedmiotowy zespół budowlany powstał między stokami bojowymi wewnętrznego obwodu obronnego i działobitni Dehna, murem Carnota, osiedlem podoficerskim tzw. „carskich bloków” oraz dawną pralnią przy ul. Szpitalnej. Wchodzące w skład zespołu trzy budynki mieszkalne usytuowano w układzie podkowy, tworząc dzięki temu prostokątny, otwarty od południa dziedziniec. Elewacje budynków wykonano z jasnych okładzin cementowych, imitujących cegielki elewacyjne, oraz kontrastujących z nimi licówek klinkierowych, zdobiących m.in. partie cokołu i piony klatek schodowych. W ocenie organu ochrony zabytków, zespół ten stanowi przykład nurtu funkcjonalistycznego w architekturze modernistycznej lat 30. XX w., cechującego się prostotą kompozycji, geometryzacją kubicznych brył, ograniczeniem ornamentu i detalu, a także stosowaniem form opływowych (tzw. *streamline*). Jak wyjaśniono, koncepcja zrealizowana przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim jest „wyrazem dążności architektów do stworzenia spójnego, jednolitego zespołu, jako zamkniętej kompozycyjnie całości, przy zastosowaniu tych samych formalnych zasad w komponowaniu każdego z nich”. Autorzy projektów „wkomponowali budynki w naturalnie ukształtowany, malowniczy teren, położony tuż przy brzegu rzeki”. Tym samym, bloki wraz z wewnętrznym dziedzińcem „tworzą zaciszną przestrzeń, gwarantującą pewną izolację od okolicznej zabudowy. Dbałość architektów nie tylko o dobre rozplanowanie budynków, uwzględniające odpowiednie nasłonecznienie poszczególnych mieszkań, ale też o kształtowanie przestrzeni krajobrazowej, leżało u podstaw modernistycznego myślenia o architekturze”.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków uznał, iż o zasadności objęcia „białych bloków” ścisłą ochroną konserwatorską przesądza ich wartość artystyczna, jako cennej realizacji architektury modernistycznej na terenie Nowego Dworu Mazowieckiego, a także walor naukowy zespołu, „dostarczającego wiedzy o wojskowych inwestycjach budowlanych o charakterze cywilnym, przeznaczonych dla kadry podoficerskiej, w obrębie Twierdzy Modlin”. Ponadto, w ocenie organu, zabytek ten może stanowić przyczynek do badań nad rozwojem architektury z końca lat 30. XX w., a także nad twórczością jego autorów. Organ stwierdził, że nieznaczące wtórne przekształcenia wewnątrz budynków oraz zmiany związane z ich bieżącym utrzymaniem (jak np. wymiana części stolarki okiennej i drzwiowej) nie wpłynęły na obniżenie wartości zabytkowych zespołu, zaś uszkodzenia elewacji po ostrzale z czasu II wojny światowej dodatkowo podnoszą jego walor historyczny.

Powyższa decyzja została doręczona za pokwitowaniem Gminie Miastu Nowy Dwór Mazowiecki oraz Wspólnotom Mieszkaniowym nr 34, 35 i 36 przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim (działającym za pośrednictwem pełnomocnika), natomiast pozostałym stronom postępowania – w drodze obwieszczenia.

Od tej decyzji, w ustawowym terminie, odwołały się Wspólnoty Mieszkaniowe nr 34, 35 i 36 przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim, reprezentowane przez pana Karola Podgórnego. Skarżące zakwestionowały zasadność objęcia ochroną prawną zespołu tzw. „białych bloków”, zarzucając organowi pierwszej instancji niewyczerpujące wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy.

Po przeprowadzeniu analizy zgromadzonych akt sprawy organ drugiej instancji stwierdził, co następuje.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowi przepis art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, który stanowi, że do rejestru wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy.

Przepisy art. 3 pkt 1 w związku z art. 3 pkt 2 ww. ustawy wskazują, iż zabytkiem nieruchomym jest nieruchomości, jej część lub zespół nieruchomości, będąca dziełem człowieka lub związana z jego działalnością i stanowiąca świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, której zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Przedmiotem niniejszej sprawy jest zabytek nieruchomy będący historycznym zespołem budowlanym. Stosownie do przepisu art. 3 pkt 13 ww. ustawy, jest nim powiązana przestrzennie grupa budynków wyodrębniona ze względu na formę architektoniczną, styl, zastosowane materiały, funkcję, czas powstania lub związek z wydarzeniami historycznymi. Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b tej ustawy, zabytki nieruchome, będące zespołami budowlanymi, podlegają ochronie i opiece bez względu na stan zachowania.

Organ odwoławczy stwierdził, że Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków w toku prowadzonego przez siebie postępowania działał zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej, zawartą w przepisie art. 7 k.p.a., która zobowiązuje organ administracji publicznej, aby stojąc na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmował wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Stan faktyczny został ustalony na podstawie starannie zgromadzonego materiału dowodowego, a zgodnie z przepisem art. 80 k.p.a. organ pierwszej instancji ocenił na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona, jak również – działając zgodnie z przepisem art. 81 k.p.a. – dokonywał ustaleń faktycznych z uwzględnieniem prawa stron do wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów.

Organ drugiej instancji zobowiązany jest jednak zwrócić uwagę, że organ konserwatorski w nieprawidłowy sposób sformułował część sentencji omawianej decyzji. Zdanie: „wpisem [do rejestru zabytków] obejmuje się zespół budowlany, w skład którego wchodzi trzy budynki mieszkalne posadowione na działkach ewidencyjnych nr 32/3, 32/4, 32/5 w obrębie 0014” poprzez swoje sformułowanie może wprowadzać w błąd, polegający na interpretacji, że historyczny zespół budowlany złożony jest z samych budynków. Zestawiając treść całej sentencji zaskarżonej decyzji z jej załącznikiem graficznym, można bez wątpliwości stwierdzić, że orzeczenie Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków dotyczy objęcia prawną ochroną konserwatorską historycznego zespołu budowlanego tzw. „białych bloków” przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim w granicach nieruchomości nr ewid. 32/3, 32/4 i 32/5, a intencje organu co do potrzeby stworzenia warunków prawnych do ochrony ww. obszaru nie budzą wątpliwości. W sentencji decyzji organ pierwszej instancji w sposób jednoznaczny określił granice ochrony konserwatorskiej poprzez wskazanie działek ewidencyjnych, w obrębie których położony jest historyczny zespół budowlany.

Z uwagi na powyższe, działając zgodnie z przepisem art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., organ odwoławczy uchylił zaskarżoną decyzję w ww. części rozstrzygnięcia i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy poprzez jednoznaczne wskazanie, że obszar nieruchomości gruntowych,

których dotyczy decyzja, stanowi, obok budynków, samoistny, integralny komponent historycznego zespołu budowlanego, i stanowi przedmiot wpisu do rejestru zabytków. W ocenie organu drugiej instancji w niniejszym przypadku nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia materiału dowodowego. Należy podkreślić, że po prawidłowym wniesieniu odwołania Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego ma obowiązek ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt I FSK 933/15, orzeczenie organu odwoławczego winno mieć co do zasady charakter reformacyjny (art. 138 § 1 k.p.a.), natomiast decyzja kasacyjna, powodująca przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, może być podjęta tylko w sytuacjach ściśle określonych w przepisie art. 138 § 2 k.p.a., tj. gdy orzeczenie organu pierwszej instancji zostało wydane z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Jeżeli organ odwoławczy nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego i nie stwierdził potrzeby dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów (art. 136 k.p.a.), to ma obowiązek zastosować instytucję reformacji i orzec co do istoty sprawy. Dlatego też, omówioną wyżej nieścisłość decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków organ drugiej instancji wyeliminował w niniejszej decyzji, uchylając zaskarżoną decyzję w części rozstrzygnięcia: „niniejszym wpisem obejmuje się zespół budowlany, w skład którego wchodzi trzy budynki mieszkalne posadowione na działkach ewidencyjnych nr 32/3, 32/4, 32/5 w obrębie 0014” i w tym zakresie jednoznacznie wskazując, że „niniejszym wpisem obejmuje się historyczny zespół budowlany, obejmujący trzy budynki mieszkalne wraz z terenem zespołu w granicach działek nr ewid. 32/3, 32/4 i 32/5 obr. 0014”.

Analiza zgromadzonych akt sprawy daje podstawy do uznania, że w pozostałym zakresie zaskarżona decyzja Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków jest prawidłowa pod względem formalno-prawnym, a także zasadna merytorycznie. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ przytoczył opis oraz historię omawianej zabudowy, powstałej przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim, wykazując w sposób wyczerpujący merytoryczne podstawy zajętogo stanowiska. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego ocenił, iż przedmiotowy zespół budowlany zachował cechy architektoniczne oraz przestrzenne, które przesadzają o jego autentycznym charakterze oraz zabytkowej wartości. Zachowany sposób zagospodarowania nieruchomości nr ewid. 32/3, 32/4 i 32/5 za pomocą obrzeżnej zabudowy typu blokowego, ustawionej na kształt podkowy, jak również formy architektoniczne budynków oraz wygląd elewacji są przykładem zindywidualizowanego podejścia w kształtowaniu dla zabudowy mieszkalnej, powstającej z inicjatywy Funduszu Kwaterunku Wojskowego w okresie dwudziestolecia międzywojennego. Zabudowa zespołu „białych bloków” sytuowana była w przestrzeni zgodnie z ideą zapewnienia odpowiedniego doświetlenia mieszkań oraz zapewnienia wspólnej przestrzeni rekreacyjnej lub użytkowej dla mieszkańców w formie wewnętrznego dziedzińca. Zgodnie z oryginalnym zamysłem planistycznym, znajdujący się niegdyś przy krawędzi południowej skarpy mur Carnota został rozebrany i zastąpiony ażurowym ogrodzeniem, co miało na celu „otworzenie” mieszkańcom perspektywy na panoramę doliny Wisły i Puszczy Kampinoskiej. Zabudowa zespołu posiada wartość artystyczną, będąc przykładem architektury modernistycznej, o harmonijnych i linearnych formach elewacji zewnętrznych z subtelnym, ale oryginalnym wystrojem architektonicznym. W ocenie organu drugiej instancji, powyższa ogólna charakterystyka zabudowy i kompozycji przestrzennej zespołu „białych bloków” w Nowym Dworze Mazowieckim odpowiada w pełni kryteriom definicji ustawowej historycznego zespołu budowlanego.

Odnosząc się do treści odwołania należy podkreślić, że organy ochrony zabytków są władne do samodzielnego dokonywania oceny obiektów lub obszarów pod względem posiadanych przez nie wartości historycznych, artystycznych lub naukowych. Właściwość do wpisania zabytku do rejestru posiada wyłącznie wojewódzki konserwator zabytków, który – dysponując wykształconą w zakresie historii sztuki i architektury kadrą pracowników – jest w stanie obiektywnie ocenić – w oparciu o zebrany materiał dowodowy – czy obiekt posiada walory zabytkowe uzasadniające dokonanie takiego wpisu. W niniejszej sprawie Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków dokonał samodzielnej oceny wszystkich zgromadzonych dowodów, które przesądziły o zasadności objęcia przedmiotowego zespołu budowlanego ścisłą ochroną konserwatorską. Zaznaczyć trzeba, że przeprowadzenie dowodu z opinii Narodowego Instytutu Dziedzictwa miało na celu wyjaśnienie szczegółowych kwestii, związanych m.in. z historią zespołu „białych bloków” oraz ich stanem zachowania, na podstawie czego organ administracji publicznej mógł wyczerpująco zbadać, czy ścisła ochrona tego zabytku leży w interesie społecznym, oraz ustalić, w jakim stopniu stan zachowania wpływa na zachowanie wartości zabytkowych tego zespołu. Należy również przypomnieć, że zgodnie z tzw. zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.) organ administracji publicznej ocenia stan faktyczny na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w związku z czym nie jest on związany wnioskami zawartymi w opiniach lub ekspertyzach znajdujących w aktach sprawy, lecz swobodnie dokonuje oceny wszystkich zgromadzonych dowodów. Z uwagi na powyższe, zarzuty Stron dotyczące niedołożenia starań przez organ pierwszej instancji do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego należy uznać za chybione. Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego stwierdził bowiem, że Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków skutecznie wykazał w treści decyzji z dnia 8 maja 2018 r., że wpisanie do rejestru zabytków historycznego zespołu budowlanego tzw. „białych bloków” w Nowym Dworze Mazowieckim leży w interesie społecznym ze względu na jego wartość historyczną, artystyczną i naukową.

Podkreślić należy, że w ramach historycznego zespołu budowlanego ochronie konserwatorskiej podlega m.in. zewnętrzna forma architektoniczna budynków wraz z wystrojem elewacji, autentyczna substancja zabytkowa poszczególnych elementów zespołu, jak również historyczna kompozycja zabudowy, w tym relacje przestrzenne pomiędzy poszczególnymi elementami zespołu. Objęcie ochroną prawną przedmiotowego zespołu pozwoli więc właściwemu organowi ochrony zabytków m.in. na dokonywanie kontroli jego stanu zachowania oraz decydowanie o dopuszczalności planowanych w jego obrębie inwestycji budowlanych, czy też innych działań, które mogłyby mieć wpływ na wygląd lub substancję zabytku wpisanego do rejestru.

Na koniec należy stwierdzić, że działające w niniejszej sprawie organy ochrony zabytków wypełniają konstytucyjny obowiązek, zawarty w preambule oraz w przepisie art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., zobowiązujący, by strzec dziedzictwa narodowego. Organy te działają zgodnie z dyspozycją przepisu art. 4 pkt 1, 2 i 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, wedle którego organy administracji publicznej sprawują ochronę zabytków m.in. poprzez zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych, umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie, zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków oraz udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków.

Reasumując, organ odwoławczy uznał za zasadną i potrzebną ochronę prawną historycznego zespołu budowlanego tzw. „białych bloków”

przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim, ponieważ zabytek ten w pełni zachował wartości zabytkowe. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego stwierdził ponadto, że podnoszone w odwołaniu okoliczności nie podważają prawidłowości rozstrzygnięcia, podjętego w decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z dnia 8 maja 2018 r.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Strona, która uważa, że decyzja ta narusza prawo, może wnieść na tę decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Wpis sądowy od skargi wynosi 200 zł. Stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania, może być przyznane prawo pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych w całości lub w części oraz ustanowienie adwokata albo radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy wolny jest od opłat sądowych.

Z up. Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego
Podsekretarz Stanu
Generalny Konserwator Zabytków

Magdalena Gawin

Otrzymują:

1. Karol Podgórny, pełn. Wspólnot Mieszkaniowych nr 34, 35 i 36 przy ul. Mickiewicza 94, 95 i 96 w Nowym Dworze Mazowieckim, Kancelaria Podgórny & Rutkowski Adwokaci Sp.p., ul. Kościuszki 97, 05-120 Legionowo
2. Gmina Miasto Nowy Dwór Mazowiecki (ePAUP)
3. pozostałe strony postępowania administracyjnego (doręczenie zgodnie z przepisem art. 49 k.p.a. i art. 94 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – decyzja będzie uważana za doręczoną po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia)
4. Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków, ul. Nowy Świat 18/20, 00-373 Warszawa
5. A/a

Do wiadomości:

1. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa
2. Miejski Konserwator Zabytków w Nowym Dworze Mazowieckim, ul. Zakroczymska 30, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki
3. Starostwo Powiatowe w Nowym Dworze Mazowieckim, ul. Paderewskiego 1B, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki